

DŽEJMS PATERSON

**UBITI
ALEKSA
KROSA**

Prevela
Milica Cvetković

 Laguna

Naslov originala

James Patterson
KILL ALEX CROSS

Copyright © 2011 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Posvećeno Stivu Boveni, Leopoldu Gautu,
Stjuartu Maršalu i Bilu Bloku – četvorici musketara*

Prva knjiga

NESTALI

Prvo poglavlje

POČELO JE S ITANOM I ZOI, decom predsednika Kojla, oboma poznatim otkad su stigli u Vašington, a verovatno i pre toga.

Dvanaestogodišnji Itan Kojl smatrao je da se navikao na život pod lupom i pred očima javnosti. Zato gotovo više i nije primećivao kamermane stalno ulogorovane ispred kapije škole *Branaf*, a nije ga kao ranije brinulo ni to što poneko dete koje i ne poznaje pokuša da ga slika u hodniku ili fiskulturnoj sali, pa čak i u muškom ve-ceu.

Ponekad se Itan čak pretvarao da je nevidljiv. Bilo je to nekako detinjasto, nekako glupo, ali koga je briga. Zapravo, to mu je predložio jedan od najsimpatičnijih članova Tajne službe. Rekao je Itanu da je Čelsi Klinton radila isto to. Ko bi znao je li to istina?

Međutim, kad je Itan tog jutra video da mu u susret ide Rajan Taunsend, *istinski* je pozeleo da može nestati.

Rajan Taunsend se uvek obrušavao na njega i to nije bila samo Itanova paranoja. Mogao je to da dokaže ljubičastim i žučkastim modricama – onima koje može da ostavi snažan udarac ili stisak mišića.

„Š’a ima, *Itanko usranko?*“, rekao je Taunsend zaletivši se na njega s određenim izrazom lica. „Usranku je dan loše počeo?“

Itan je znao da ne treba da odgovara svom zadirkivalu i mučitelju.

Skrenuo je naglo levo, prema ormarićima – ali to mu je bila prva greška. Više nije imao kuda da se dene, a osetio je oštar, mučan udarac u list. Onaj ga je šutnuo!

Taunsend skoro i nije usporio dok je prolazio. Takve sitne incidente nazivao je „napad iz vozila u pokretu“.

Itan ipak *nije* jauknuo niti se zaneo od bola. To je sebi obećao: ne dozvoli da neko vidi kako se osećaš.

Umesto toga, bacio je knjige pa kleknuo da ih pokupi. Bio je to potez pravog slabića, ali mogao je da načas prebaci težinu s one noge a da ceo svet ne sazna da je vreća za udaranje i šutiranje Rajana Taunsenda.

Samo što ga je, ovog puta, neko video – a to nije bio niko iz Tajne službe.

Itan je pakovao milimetarski papir u fasciklu za matematiku kad je začuo poznat glas.

„Hej, Rajane? Š’a je s *tobom?*“

Digao je pogled taman na vreme da vidi kako njegova četrnaestogodišnja sestra Zoi preprečava put Taunsendu.

„Videla sam ono“, rekla je. „Mislio si da neću?“

Taunsend je nakrivio glavu punu plavih uvojaka. „Ne znam o čemu govoriš, dođavola. Zašto ne gledaš svoja...“

Najednom se u njenim rukama obreo težak žut udžbenik.

Snažno je zamahnula pa njim udarila Taunsenda posred lica. Iz siledžijinog nosa šiknula je krv i on se zaneo unazad. Bilo je veličanstveno!

Dotle su stigli kad se pojavila Tajna služba. Agent Findli je zadržao Zoi, a agent Mazgrouv se postavio između Itana i

Taunsenda. Gomila šestaka, sedmaka i osmaka već je zastala da gleda, kao da se radi o nekom rijaliti programu – *Sva predsednikova deca*.

„Pravi ste gubitnici!“, vikao je Taunsend na Itana i Zoi, iako mu je krv curila na školsku kravatu i belu košulju. „Kakve ste vi budale. Trebaju vam vaši odani SS* telohranitelji da vas štite!“

„Ma nemoj? Reci to onoj knjizi iz algebre“, odvratila je Zoi. „I kloni se mog brata! Veći si i stariji od njega, kretenu. Govnaru!“

Što se Itana tiče, on je još stajao kod ormarića a na podu je ostalo rasuto pola njegovih stvari. Na sekundu-dve pretvarao se da je deo gomile – neki klinac za koga niko nikad nije čuo, što stoji tamo i gleda kako se te ludosti događaju nekom drugom.

Aha, pomislio je. Možda u sledećem životu.

* Engl.: Secrete Service – tajna služba. (Prim. prev.)

Drugo poglavlje

AGENT FINDLI JE SPRETNOSTI udaljio Itana i Zoi od onih što su zijali u njih ili, još gore, onih s podignutim ajfonima: *Pozdrav za Jutjub!* Za samo nekoliko sekundi ušetao je s njima u uvek praznu slušaonicu kod glavnog hodnika.

Škola je nekad bila posed porodice Branaf dok nije postala vlasništvo Kvekerskog obrazovnog fonda. Među decom se pričalo da je zemljište ukleto, ali ga ne posećuju dobri ljudi koji su tu umrli već nezadovoljni naslednici, izbačeni odatle da bi napravili mesta za privatnu školu.

Itan se nije pecao na te gluposti, ali mu je stara velika slušaonica oduvek bila izuzetno jeziva – sa starinskim portretima koji s negodovanjem gledaju na svakog ko se tamo nađe.

„Znaš, Zoi, predsednik će morati da čuje za ovo. Za tuču, tvoj jezik tamo“, kazao je agent Findli. „Da ne pominjem direktora Skilingsa...“

„U to nisam sumnjala, samo vi radite svoj posao“, odgovorila je namrštena Zoi pa slegnula ramenima. Spustila je dlan na bratovljevu glavu. „Jesi li dobro, Ite?“

„Dobro mi je“, rekao je on i odgurnuo je. „Bar fizički.“

Njegovo dostojanstvo nešto je sasvim drugo, ali bilo je isuviše složeno da o tome sad razmišlja.

„U tom slučaju, hajde da se pokrenemo“, rekao im je Findli. „Za pet minuta počinje zbor.“

„Razumem“, rekla je Zoi i prezrivo odmahнула. „Baš bismo zaboravili zbor, je li tako?“

Tog dana gost je trebalo da bude Izabel Moris, viši predavač na Vašingtonskom institutu za međunarodnu politiku, a i sama bivši učenik *Branafa*. Za razliku od većine dece koju zna, Itan se zapravo radovao tome što će gospođa Moris govoriti o svojim iskustvima na Bliskom istoku. Nadao se da će i sam jednog dana raditi za Ujedinjene nacije. Zašto da ne? Zar nije imao sasvim dobre veze?

„Možete li nam dati samo delić sekunde?“, upitala je Zoi. „Hoću da razgovaram s bratom – *nasamo*.“

„Rekao sam da mi je dobro. Sve je okej“, uporno je govorio Itan, ali ga je sestra presekla ljutitim pogledom.

„Meni će reći ono što vama neće“, nastavila je Zoi kao odgovor na Findlijev sumnjičav pogled. „A ovde nije lako razgovarati u četiri oka, ako razumete šta hoću da kažem. Naravno, bez uvrede.“

„Nisam uvređen.“ Findli je pogledao na sat. „U redu, mogu da vam dam samo dva minuta.“

„Dva minuta, super. Odmah izlazimo, obećavam“, rekla je Zoi i zatvorila teška drvena vrata kad je on izašao.

Ne obrativši se Itanu, prošla je između starih skamija i uputila se u dno prostorije. Skočila je na radijator pod prozorom.

Zatim je zavukla ruku pod plavo-sivu jaknu uniforme i izvadila crnu lakiranu kutijicu. Itan ju je odmah prepoznao. Sestra ju je kupila prethodnog leta u Pekingu, na putovanju s roditeljima.

„Trenutno mi treba pljuga“, šapnula je ona. Onda se pakosno nasmešila. „Hoćeš i ti?“

Itan se osvrnuo prema vratima. „Ja u stvari ne želim da propustim ovaj zbor“, rekao je, ali je Zoi samo prevrnula očima.

„*Molim te.* Bla-bla, Bliski istok, bla, bla. To možeš da gledaš na CNN-u cele nedelje svakih sat vremena“, rekla je. „A koliko često imaš priliku da se otarasiš Tajne službe? *Hajde!*“

Itan je znao da u svakom slučaju ishod neće biti pozitivan. Ili će ispasti mlakonja – opet – ili će propustiti govor koji je jedva čekao čitave nedelje.

„Ne bi trebalo da pušiš“, neubedljivo je rekao.

„Aha, a ti ne bi trebalo tako mnogo da cmizdriš“, odvrtila je Zoi. „Onda te oni kreteni kakav je Rajan Taunsend ne bi stalno napadali.“

„To je samo zato što je tata predsednik. Zar nije u tome stvar?“

„Ne. To je zato što si štreber. Nisi video da se propalitet kači sa mnom, je li tako?“ Otvorila je prozor, bez muke se izvukla i skočila napolje na zemlju. Sebe je smatrala drugom Andželinom Džoli. „Ako već ne ideš sa mnom, daj mi minut da odmaknem. Važi, bakice?“

Sledećeg trena više je nije bilo.

Itan je još jednom pogledao preko ramena. Zatim je uradio jedino što je mogao da zadrži poslednju trunku dostojanstva. Pošao je za sestrom kroz prozor slušaonice – pravo u nevolju kakvu nije mogao ni zamisliti.

Tako nešto niko nije mogao zamisliti.

Treće poglavlje

ISTOG TRENA KAD SU SE VRATA slušaonice zalupila za agentom Klejom Findlijem, on je proverio kvaku – *i dalje je otključano.*

Zatim je pogledao sekundaru svog brajtinga od nerđajućeg čelika.

„Dajem im još četrdeset pet sekundi“, rekao je u mikrofon pod manžetnom. „Tad ćemo Zver otpratiti na zbor, a Zvončicu sprovesti do direktorove kancelarije.“

Predsednik i prva dama zahtevali su da Itanu i Zoi bude omogućeno što normalnije školsko iskustvo, pa i sukobi – u razumnim granicama. To je, naravno, bilo lakše reći nego sprovesti. Zoi Kojl nije uvek funkcionisala u razumnim granicama. U stvari, obično nije. Nije ona bila loše dete. Svejedno, bila je dete. Svoje glavo. I pametno i odano svom mlađem bratu.

„Verovatno ću zbog ovoga nadrljati“, tiho je govorio Findli. „Ipak ću ti reći. Onaj Rajan Taunsend je malo đubre. To nisi od mene čuo.“

„Kakav otac takav sin“, odgovorio mu je Mazgrouv. „Klinac je dobio ono što je tražio. Pa i više. Zoi je baš zavalila malog dupeglavca.“

Na liniji se razlegao tihi smeh. Tatica Rajana Taunsenda je vođa manjine u Predstavničkom domu i ljuti protivnik praktično svakog poteza koji je predsednik Kojl povukao ili pomislio da povuče. Katkad škola *Branaflič*i na Vašington u malom. A donekle to i jeste.

Findli je opet pogledao na sat. Tačno dva minuta.

Kraj pauze za decu Kojlovih. Sad svi nazad na posao.

„Dobro, dame i gospodo, krećemo“, rekao je u mikrofoni. Zatim je dvaput kucnuo na vrata slušaoice i otvorio ih.

„Vreme je isteklo, narode. Jeste li spremni... *dođavola*.“

Prostorija je bila prazna.

Ne. Ne. Ne. Samo to ne. Bestraga i ta deca. Bestraga Zoi!

Findlijev puls je probio rekordnu brzinu, bar za taj dan. Pogledao je duž zadnjeg zida u prozore s mnogo okana. Dok je išao prema njima već je otvarao sve kanale predajnika da se obrati Združenom operativnom centru, kao i svom timu na licu mesta.

„Komando, ovde Apeks Jedan. Zvončica i Zver su nestali.“ Govorio je oštro, ali ravnim glasom. Neće stvarati paniku. „Ponavljam, oba štićenika su nestala.“

Kad je stigao do prozorâ, zatekao ih je sve zatvorene do okapnice, a samo na jednom nije bila navučena reza. Brzo je osmotrio spoljni teren, a tamo su se videla samo raskošna zelena igrališta sve do južne ograde.

„Findli? Šta se događa?“

Sad je Mazgrouv naišao i stao na vrata.

„Mora da su se iskrali napolje“, odgovorio je Findli. „Ubiću ih. Stvarno. Odavno je trebalo.“ Ovo je sasvim jasno bilo Zoino maslo. Verovatno ona tako zamišlja sjajnu igru ili šalu na račun čuvara.

„Komando, Apeks Jedan“, opet se oglasio. „Zvončica i Zver se i dalje vode kao nestali. Treba da se hitno zaključaju svi izlazi, na zemljište i van...“

Najednom je na liniji nastao metež. Findli je začuo viku i grebanje metala o metal. Zatim i dva pucnja iz pištolja.

„Komando, ovde Apeks Pet!“ Sad je nov glas zagrmio preko radija. „Imamo siv zatvoren kombi. Upravo nas je izbegao na istočnoj kapiji. Kreće se velikom brzinom ka jugu Bulevarom Viskonsin. Sto, sto deset na sat! *Tražim pojačanje, smesta!*“

Četvrto poglavlje

NAREDNIK BOBI HATFIELD iz prestoničke policije spazio je sivi kombi kako juri bar devedeset na sat kroz centar Džordžtauna istovremeno kad je začuo dispečerov poziv. „Svim jedinicama, patrolna oblast dva–nula–šest. Moguće oružano kidnapovanje u toku. Dvoje dece. Znači *dvoje!* Imamo sivi kombi bez zadnjih prozora, ide velikom brzinom ka jugu Bulevarom Viskonsin severozapad. Tajna služba je u poteri. Traži pojačanje! Molim da se prebacite na dvadeset treći kanal.“

Hatfield je uključio sirenu i brzo polukružno skrenuo baš kad je projurio upadljiv crn jukon. Samo što se prebacio na naznačeni kanal, čuo je kako Tajna služba objavljuje poteru.

„Idemo prema jugu. Tablice su vašiingtonske, DMS osam–dva–tri...“

„Tajna službo, ovde prestonička policijska jedinica dva–nula–šest“, ubacio se Hatfield. „Pratim vas u stopu.“

„Primljeno, policijska jedinice.“

Hatfield je ubrzao pored jukona koji je usporio da ga propusti. Već je na brojčaniku išao prema devedeset, a adrenalin

je eksplodirao. Mnogo toga je moglo da krene naopako pre nego dobro.

Kod Ulice M. kombi se zaneo ulevo, gotovo je izgledalo da će se prevrnuti.

Prošao je u preširokom luku pa je očešao dva parkirana automobila i nije se zaustavio. Hatfild je ušao u krivinu – polako u nju, a onda brzo iz nje, kao što je obučavan – pa nagazio čim je ispravio. Tako je donekle smanjio rastojanje s kombijem, mada ne i dovoljno.

„Sumnjivo lice krenulo na istok u Ulici M.“, javio je. „Tip divlja. Gde je vražje pojačanje? Hajdete, ljudi!“

Kad su stigli do Avenije Pensilvanija, neposredno pred parkom Rok krik, kombi je izmakao udesno. Ta ulica je bila šira pa je onaj vozač još ubrzao i opasno krivudao po mostu.

Hatfild je snažno treptao kako bi zadržao širinu vidnog polja.

Na sve strane je bilo vozila i pešaka. Čitav prizor nije mogao biti zbrkaniji.

Ovo se neće dobro završiti. Osećao je to celim bićem.

U Dvadeset osmoj ulici konačno se još jedna policijska jedinica priključila poteri. Hatfild je prepoznao glas Džejm-sa Volša kad se ovaj oglasio na radio-vezi. Volš mu je bio drugar, ali i njegov mučitelj.

„Kako ti ide, Roberte?“

„Jebi se, kako mi ide?“

„Nastavljaš na jugoistok Pensilvanijom“, produžio je Volš. „Sumnjivo lice vozi sasvim nepredvidljivo... izgleda kao da je sam u vozilu, ali teško je reći. Samo što nismo stigli do Vašingtonovog trga i – sranje! Bobi, pazi! Pazi!“

Kad je kombi stigao do kružnog toka, pošao je levo umešto desno, pravo na saobraćaj iz tog smera. Automobili i taksiji su vrludali da mu se sklone s puta.

Peto poglavlje

U VREME PRVOG INCIDENTA zbog mnoštva događaja nisam znao da su nestali predsednikovi sin i ćerka. Preko radio-veze čuo sam jedino kako je „moguća i otmica“. U tom trenutku samo smo to svi znali.

Tad sam vozio na istok Ulicom K. i nisam bio na dužnosti. Bio sam samo dva bloka od mesta višestrukih sudara, što je objavljeno radio-vezom, pa sam na Vašingtonov trg stigao i pre hitne pomoći. Morao sam da pomognem koliko je u mojoj moći.

Našao sam se tamo za manje od šezdeset sekundi. Dok sam išao prema slupanom kombiju, za mnom je uniformisani policajac žurno razvlačio žutu traku.

Prvo sam primetio širom otvorena zadnja vrata. Zatim da tamo nema ni traga od nekog otetog.

A treće – na sve strane su se razmyleli pripadnici Tajne službe! Neki od njih u uobičajenim tamnim odelima, drugi u kicoškim blejzerima, košuljama s pletenim kravatama i svetlim pantalonama. Izgledali su kao učitelji, ali spiralne žičice iza njihovih ušiju ukazivale su na nešto drugo.

Uz pomoć značke probio sam se do kombija da i sam pogledam unutra.

Vozača je za sedišta prikovao blok motora koji je izleteo u sudaru. Bio je sav u krvi ispod jezive povrede u pojasu. Desna ruka mu je štrčala uvis onako kako ruke ne treba da stoje.

Tip je izgledao kao tridesetpetogodišnjak, imao je talasastu crnu kosu, retku bradu s nešto malo dlaka ispod donje usne, pleglih i jadnih kakav je i on.

Ali gde je žrtva? Je li ovo zapravo neka obmana? Namereno odvratanje pažnje? Čim sam to pomislio, takva mogućnost mi je izazvala navalu adrenalina. *Od čega nam neko odvraća pažnju? Šta se još dogodilo u onoj školi?*

„Je li u svesnom stanju?“, upitao sam agenta u sakou od tvida, koji je stajao pored mene.

„Teško je reći“, odgovorio je. „Van sebe je. Možda u šoku. Čak ne znamo ni govori li engleski.“

„A nema traga nestalom detetu?“

Agent je samo zatresao glavom pa digao dva prsta.

„Nestala su dva deteta.“

Za mene je to bilo *déjà vu** – i to najgore vrste.

Pre nekoliko godina sarađivao sam s Tajnom službom u slučaju dvostruke otmice koju je izvelo čudovište po imenu Gari Sondži. Samo jedno od te dece je preživelo. U stvari, jedva sam i sâm ostao živ. Džon Sampson mi je spasao život.

Još malo sam mahao značkom, pa se nagnuo kroz smrvljen vozačev prozor.

„Policija. Gde su deca?“, pitao sam tipa bez okolišanja.

Podrazumevao sam da on nešto zna. Nije bio trenutak da postavljam neodređena pitanja.

Dahtao je ubrzano i plitko, praznog izraza lica – kao da njegovo telo zna u kakvim je bolovima, ali mozak to ne shvata.

* Franc.: već viđeno. (Prim. prev.)

Zenice su mu bile ogromne. Pokazivao je neke od znakova korišćenja fenciklidina, ali maločas je upravljao vozilom bežeći velikom brzinom kroz grad. Dosad nisam video nikoga na anđeoskom prahu ko može to da uradi.

Pošto mi nije odgovorio – čak nije ni mrdnuo glavom, klimnuo ni zaječao – pokušao sam ponovo.

„Čuješ li me?“, povikao sam. „Reci mi gde su ta deca! Ako želiš da ti pomognemo da izađeš odatle.“

Sad je stigla hitna pomoć pa su dva tehničara stala uz mene i probala da me odgurnu. Nisam nameravao da se maknem.

Negde iza sebe začuo sam kako se pale hidraulične makaze. Ona je potrebna za alat za razmicanje – ralje života – a ovome će to zaista biti potrebno. Samo ne pre nego što mi odgovori.

„Šta znaš?“, pitao sam. „Radiš li za nekoga? Samo mi reci gde su deca!“

Tad se nešto na vozačevom licu promenilo. Dah mu je i dalje bio plitak, ali su mu se uglovi usana izvili naviše a oči skupile među boricama, kao da je čuo vic koji niko drugi nije uspeo da čuje ili nije razumeo. Kad je konačno ispalio odgovor, krv je šiknula po deformisanom volanu i stubu.

„Koja deca, čoveče?“, izgovorio je.

Šesto poglavlje

SPASILAČKA EKIPA JE UPOTREBILA sekač da iseče stubove što su zatvorili vetrobran i vrata kombija, zatim šipku da otvore krov kao konzervu sardina. To je zadivljujući prizor, a obično svi navijaju za one koji su zarobljeni u vozilu. Ovog puta baš i nisu. Zapravo, uopšte nisu.

Dok su oni spuštali lanac da povuku motor i izvade našeg prijatelja praznog pogleda, trudio sam se da izvučem najbitnije činjenice od Kleja Findlija, agenta Tajne službe s kojim sam već razgovarao.

„Ko su nestala deca?“, pitao sam ga, ali on je samo odmahnuo glavom. Izgleda da nije nameravao da mi kaže. O čemu se tu radi? „Slušaj“, kazao sam. „Imam iskustva s ovakvim slučajevima...“

„Znam ko si ti“, opet me je presekao. „Ti si Aleks Kros. Iz prestoničke policije.“

U poslednje vreme glas o meni se širi sve dalje, samo što to ne mora da znači da je to i nešto pozitivno. Tog trenutka kao da mi i nije bilo od pomoći.

„Sve jedinice prestoničke policije su već uzburjane“, nastavio je Findli, „pa što ne odeš do svog poručnika i proveriš? Da vidiš gde bi mogao da te iskoristi. Meni su, očigledno, ovde već pune ruke posla. Imam i ja nešto iskustva, detektive.“

Nije mi se dopalo što me je otkacio.

Za nekoga ko tvrdi da je iskusan, to je greška. Svaki minut koji prođe znači da su ona deca još dalje od nas. Findli bi morao to znati. Što je još gore, možda je i znao.

„Vidiš li onog tipa?“, pitao sam pokazujući vozača.

Sad su onome stavili zaštitnu kragu oko vrata i konačno malo napredovali u izvlačenju. „Njega hapsi prestonička policija. Razumeš? Nameravam da ga ispitam čim bude moguće, s tvojim uplitanjem ili bez njega. Ako hoćeš da čekaš svoj red, dobro, ali samo da znaš – čim ga smeste u Urgentni, daće mu sedative i prikačiti ga za cevčice na sam bog zna koje vreme. Tako da će možda dosta proći pre nego što uspeš da ga ispitaš.“

Findli se upiljio u mene. Video sam kako pomera vilicu napred-nazad, čuo sam krckanje. Znao je da je ovo moja nadležnost, da mogu da ga sredim ako to poželim.

„To su Zoi i Itan Kojl“, konačno je rekao. „Uskoro ćeš ionako čuti. Nestali su iz škole *Branaf* pre dvadesetak minuta.“

Zapanjeno sam začutao. Oborio me je s nogu. Sama veličina ovoga – posledice – odmah se obušila na mene.

„Šta ste sve preduzeli?“, upitao sam tiše.

„Škola je zatvorena. Svi raspoloživi agenti ili su već tamo ili samo što nisu stigli.“

„Mogu li deca ipak da se pojave tamo?“

Zavrteo je glavom. „Već bismo ih pronašli. Nema šanse da su još na školskom zemljištu.“

„Imate li predstavu kako je neko mogao da ih ugrabi odande?“

Opet je zastao. Imao sam utisak da rediguje sam sebe dok priča. Tad još nisam znao da je Findli glavni agent u jedinici koja štiti Itana i Zoi. Sve se njemu sručilo na glavu. *Predsednikova deca.*

„Ne baš. Samo se dogodilo“, odgovorio je. „U školi postoji podzemni prolaz. Spaja glavnu zgradu i neke pomoćne zgrade. Postoji još iz vremena kad je škola bila državna. Sad smo sve pozatvarali, ali deca se ponekad provuku. Da popuše cigaretu, da se povataju. Veruj mi, ako su Itan i Zoi bili u tom tunelu, više tamo nisu.“

Vozač kombija sad je ležao na nosilima prikačen na nasogastričnu sondu i intravenoznu terapiju. Dok su ga gurali prema zadnjem delu kola hitne pomoći i utovarivali, Findli i ja smo ih pratili.

Opet sam potegao značku. Kao i on svoju.

„Hej!“, zaurlao je tehničar na nas dok smo se peli. „Ne možete...“

„Mi idemo s njim“, rekao sam i zatvorio vrata. Nije bilo dalje rasprave. „Hajdemo.“